voedsel vroeg, antwoordde men mij, dat ik gek was. . . . ; gek, omdat men een ouden dienaar niet kan zien lijden! Maar waartoe dient daar nog over te spreken? Godes wil moet geschieden en ik zal u dan ook niet langer met mijn gepraat vermoeien."

Bij deze woorden poogde Godureau zijn ontroering meester te worden en vroeg Rozof of Oldork er in zou toestemmen hem dezen winter op te nemen.

„Gij wilt er dus weer toe overgaan dit leven van slavernij en ontberingen opnieuw te beginnen?" vroeg Nicolas.

„Helaas!" hernam de brave man, „ik heb slechts te kiezen tusschen de hut der armen of mijn hut zonder eenigen voorraad." „Gij vergist u," zei Rozof vriendschappelijk; „een halve dagreis hier vandaan is een hut, waar voortaan uw plaats zal zijn." „Mijn plaats. . . . een hut. . . . welke hut?" „De mijne, vader Godureau." — „Hoe zoudt ge. . . ."

„U met Tom in pension nemen, om te weten, of mijn keuken u beter bevalt dan die der kooplieden."

Godureau wilde spreken, maar hij kon niet; twee dikke tranen biggelden over zijn wangen. Hij greep de hand van den jongen man en bracht die in de hoogste ontroering aan zijn lippen. Rozof trok zijn hand blozend terug.

„Foei! vader Godureau," riep hij uit; „ziet ge me weer aan voor een prins, die gewoon is aan den handkus? Wat ik u voorstel is eenvoudig een overeenkomst." En toen hij zag, dat de grijsaard nog bezwaren wilde opperen, voegde hij er kortaf bij „komaan, gij neemt het dus aan? Afgesproken! Hebt gij te Beresof nog iets te doen?"

„Niets," was het antwoord. — „Vooruit, dan op weg!"

De hut van Rozof was groot genoeg om zonder moeite een nieuwen gast op te nemen De jonge man wees Tom een plaatsje aan bij den haard, ruimde het gemakkelijkste vertrek voor den schrijfleeraar in en trachtte hem over te halen zijn rust te nemen. Maar Godureau verklaarde, dat hij zijn deel wilde hebben van den dagelijkschen arbeid, voor zoover zijn krachten dat toelieten en hij belastte zich met den gewonen huiselijken arbeid, terwijl Nicolas zich met de jacht en de vischvangst bleef bezighouden.

Uit deze verdeeling van arbeid ontstond een orde en een geriefelijkheid, die Rozof verbaasden en waarvan hij alle eer gaf aan zijn compagnon.

Maar de pogingen van Godureau om zijn redder een zooveel mogelijk aangenaam tehuis te bezorgen waren hem niet genoeg; hij hoopte een sterker bewijs van zijn dankbaarheid te geven.

Getuige van de sombere droefgeestigheid, die zich af en toe van den jongen man meester maakte ondanks zijn moed, en de onwillekeurige herinneringen vermoedende, die hem op sommige oogenblikken naar zijn vaderland terugvoerden, te midden zijner vrienden, dacht hij onophoudelijk over de middelen na om de onrechtvaardigheid, die te zijnen opzichte gepleegd was, te doen herstellen.

Wat men hem ook gezegd had en ondanks alle ondervindingen, had hij het plan niet kunnen laten varen te St.-Petersburg een bezwaarschrift in te dienen.

Zonder er iets van aan Nicolas te zeggen, begon hij dus een uitvoerig rekest op te stellen te zijnen gunste. Telkens was hij er weer aan begonnen, omdat het vorige hem niet overtuigend genoeg toescheen: al zijn krachten spande hij in om den indruk ervan te verhoogen en het sierlijkste schrift was hem nauwelijks goed genoeg. Toen het eenmaal gereed was, verborg hij het zorgvuldig in een lederen beurs, die hij altijd bij zich droeg, in afwachting van een gunstige gelegenheid om het de Keizerin te doen toekomen.

De winter was gekomen en sneeuw bedekte de aarde. Nicolas, die zich vaak naar de naburige dorpen begaf, kwam op zekeren dag terug met een schrijven aan Godureau gericht en dat hem door een der Kozakken van den gouverneur was ter hand gesteld. Het bevatte het bevel om zijn verandering van woonplaats te komen toelichten, waarvoor hij verzuimd had verlof aan te vragen.

Hij was eerst verschrikt door deze oproeping; maar Nicolas verzekerde hem dat door middel van eenig bontwerk voor den commandant Lerfosbourg alles wel in orde zou komen en men kwam overeen den volgenden morgen gezamenlijk naar Beresof op reis te gaan.

Beiden rustten zich voor hun tocht op doelmatige wijze uit. Zij voorzagen zich van een paar sneeuwschoenen, gevormd van twee plankjes, zes voet lang en zes duim breed, aan beide uiteinden spits en naar den grond gebogen. Aan een riem droegen zij een bijl om zich een weg te banen in de bosschen of het ijs stuk te slaan, een houten schop om de sneeuw weg te vegen en een leeren zak met gedroogde visch en brood. Eindelijk voorzagen zij zich nog van een met ijzer beslagen stok met een rond plankje, zes duim van de punt, om hen te beletten in de sneeuw te zakken. Zoo begaven zij zich op weg, gevolgd door Tom, hun beider trouwen kameraad.

Maar nauwelijks hadden zij een eind weegs afgelegd of de sneeuw begon in groote vlokken te vallen. De lucht was scherp en koud; de marmotten zochten een schuilplaats in de spleten der rotsen en toen zij de hutten der Ostiaken voorbij gingen lieten zelfs de honden zich niet hooren.

Rozof scheen ongerust en vermoedde dat een storm in aantocht was.

„Wij zouden beter gedaan hebben onze reis uit te stellen," zei hij met een blik naar den dofbleeken hemel; „ik vrees dat ons een sneeuwstorm zal overvallen." — „Misschien zullen wij voor dien tijd Beresof nog bereiken," hernam Godureau.

„Ik hoop het; zie eens naar den horizon. . . . In elk geval laten wij spoed maken; want als de nacht ons overviel, zouden wij gevaar loopen het daglicht niet meer te zien."

Beiden verhaastten hun tred; maar, ondanks hun sneeuwschoenen kwamen zij slechts met moeite vooruit. Een doodsche stilte heerschte om hen heen. Ternauwernood verrieden de gesloten en onder hun sneeuwkleed bedolven hutten hier en daar door hun zwakken rook, dat er nog levende wezens waren. Weldra bespeurden zij ook geen enkele hut meer. De sneeuw, die steeds dichter viel, vormde als het ware een wolk, die hun elk uitzicht benam. Twee of drie malen meenden de reizigers in die duisternis sieden te zien voorbijgaan, bespannen met paarden of rendieren; maar het was zoo vaag en onzeker, als ware het een visioen.

Zij kwamen hoe langer hoe langzamer verder; het daglicht maakte plaats voor de duisternis en de wind begon op te steken. Een dichte en ijskoude sneeuw dwarrelde om hen heen. Godureau, die tot nu toe stilzwijgend voortgeloopen had, bleef hijgend staan en met beide handen voor zijn half bevroren gezicht, zei hij: „Ik kan niet meer!" „Komaan, houd moed!" antwoordde de jonge man; „bij het eerste pijnboomenwoud zullen wij halt houden . . . . Snel, snel, vader Godureau, want de sneeuwstorm is ons op de hielen!"

De grijsaard spande alle krachten in en liep nog eenigen tijd naast Nicolas voort. Maar volslagen duisternis was ingetreden en de koude noordenwind blies met hevigheid.

Onze twee reizigers volgden den rand van een ravijn, terwijl zij zwaar op hun stokken leunden, toen duidelijk een kreet vernomen werd te midden van het geloei van den storm. Beiden bleven stilstaan.

„Hebt ge het gehoord?" vroeg Rozof.

„Dat was een noodkreet."

„Aan dien kant. Bijna aan onze voeten."

„Luister!" Dezelfde kreet deed zich hooren.

„Dat is een menschelijke stem!" zei Rozof. — „Ziet gij daar niet iets bij dien berk?" voegde de leeraar erbij.

Rozof kwam dichter bij den boom.

„Het is een slede, waarvan de riemen gebroken zijn," zei hij. „De reiziger moet in den afgrond gestort zijn. Wij moeten hem trachten te redden."

„Maar hoe komen wij bij hem?"

Terwijl Godureau deze vraag deed, begon Tom, die snuffelend den afgrond genaderd was, luid te blaffen.

„Zie, uw poedel ruikt iemand," zei Nicolas.

„Inderdaad, men zou zeggen, dat hij naar beneden wil."

„Hier, Tom!"

„Laat hem begaan, hij kan ons den weg wijzen."

Inderdaad begon de hond zich weldra een weg te banen op de helling van het ravijn door zich van eenige uitstekende punten te bedienen, en de twee reizigers volgden hem.

Maar, in het midden van den afgrond gekomen, werden zij tegengehouden door een steil en glad afdak van ijs, waarvan men onmogelijk kon afdalen; men moest er met bijlslagen een trap in uithouwen. Eindelijk, onder in de spleet gekomen, bemerkten zij een mensch half onder de sneeuw bedolven, en herkenden den ontvanger Michel Kitzoff.

Deze ontstelde niet weinig, toen hij zijn redders gewaar werd, maar stelde zich weder gerust, toen hij hun ijverige pogingen zag om hem te hulp te komen. Zijn val was zoo gelukkig mogelijk geweest en zijn wonden bepaalden zich slechts tot schrammen. De twee bannelingen richtten hem overeind en hielpen hem om uit het ravijn te komen, maar toen zij hem boven op de helling hadden, wierp een sneeuwvlaag hen bijna weder in den afgrond. Een oogenblik bleef Nicolas besluiteloos en verschrikt staan. De sneeuwstorm heerschte in al zijn kracht, en de duisternis was zoo groot dat men elkander zelfs bij een aanraking niet zien kon. Michel Kitzoff begon van schrik te jammeren en smeekte voort te gaan met zijn redding. Maar Rozof, die bijna dadelijk zijn tegenwoordigheid van geest herkregen had, legde hem het stilzwijgen op.

„Blijf tusschen ons in en houd je stil!" zei hij norsch; „uw geklaag dient nergens toe en ge loopt geen grooter gevaar dan wij."

„Indien wij naar het ravijn terugkeerden, zou dat ons tot een schuilplaats kunnen dienen," merkte Godureau op.

„Zeg liever tot graf," hernam Nicolas, „morgen zal de sneeuw den afgrond geheel gevuld hebben en geen macht ter wereld zou er ons kunnen uithalen." — „Wat zullen we dan doen?" — „Een bosch zien te bereiken." — „Laten wij dat dan beproeven," zei Godureau, wien het gevaar een oogenblik kracht had gegeven.

Alle drie gingen op weg. Wel verre van af te nemen, scheen de hevigheid van den sneeuwstorm ieder oogenblik toe te nemen.

De twee bannelingen en hun metgezel gingen eenigen tijd op goed geluk voort, op het punt door de sneeuwjacht den adem te verliezen. Eindelijk bleef Nicolas, die vooraan liep, plotseling staan. „Wij naderen een schuilplaats!" riep hij uit. — „Hoe weet ge dat?" vroeg Kitzoff.

„Voelt ge niet dat de wervelwind hier minder krachtig is?" — „Inderdaad." — „Rechts moet een berg of een woud zijn, dat ons kan beschutten."

„Snel dan, laten wij rechts afslaan!"

Nauwelijks hadden zij eenige schreden in die nieuwe richting gedaan, of zij ademden vrijer. Naarmate zij vorderden, werd het sneeuwen minder, eindelijk hield het op; zij waren aan den zoom van een dicht pijnboomenwoud gekomen.

(Wordt vervolgd).

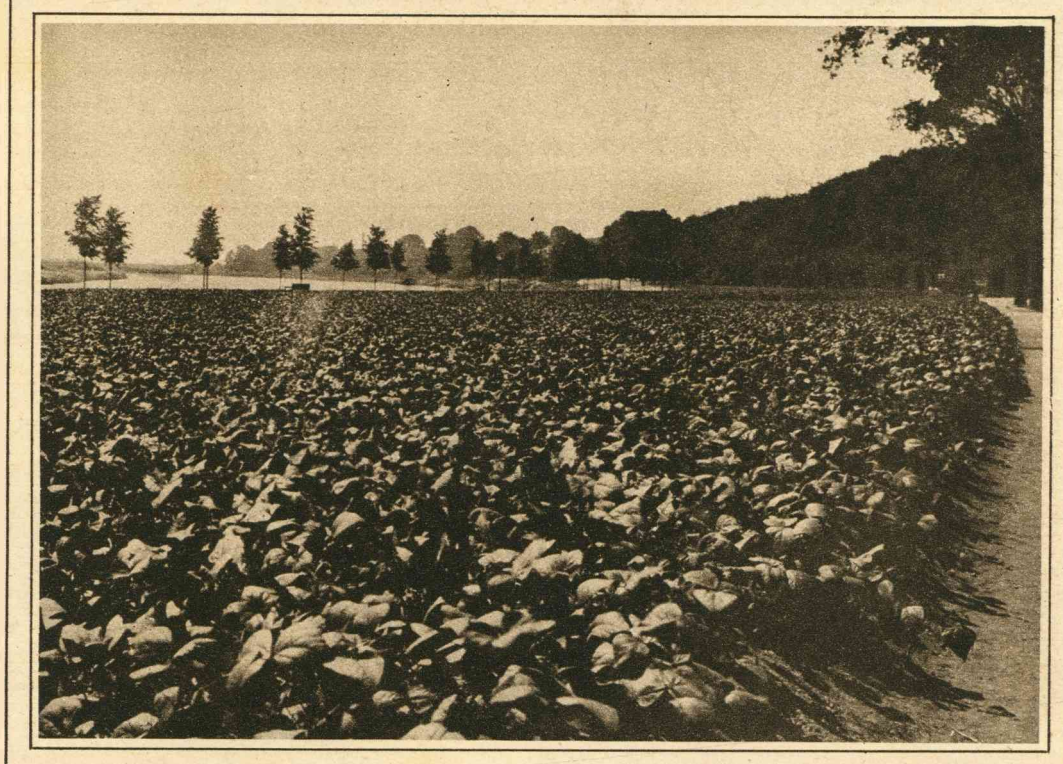

De Levensmiddelennood.

De Gemeente Arnhem heeft in verband met de algemeene schaarschte aan levensmiddelen aan andere steden een voorbeeld gegeven, dat zeker een aanbeveling ter navolging verdient. Onze lezers, die in Arnhem bekend zijn, zullen in de bovenste foto op 't eerste gezicht het Onderlangs (langs den Rijn) herkennen, dat, één grasveld zijnde met aan de uiteinden plantsoenen en in 't midden hortensia's, door zijn bekoorlijk aspect een aangenamen indruk maakte. Thans is het door de Gemeente herschapen in een groot boonenland, om bij ernstigere levensmiddelen-quaesties te kunnen voorzien in de behoeften der bevolking in 1917. Dat het natuurschoon er wel grootendeels door is verdwenen, doet de foto beneden zien, maar in ieder geval weegt dit in dezen tijd niet op tegen het groote nut, dat er van zoo'n stuk grond in het algemeen belang te trekken is.